

Praho, vem si mě

Ami **G** **Ami**
Mé srdce je ukryto pod dlážděním Prahy,
F **G** **Ami**
bije tiše v tunelech podzemní dráhy.

E
Tlukot čeří hladinu Vltavského toku,
Ami **G** **Ami**
drží pevně v masivu kamenných bloků.

Praha, pyšná milenka, co žádá víc stále,
svádí hochy nevinné i ty neurvalé,
a pak v temných podloubích z doby otce vlasti,
ukáže jim tajemství a zaklapne pasti.

R:
F **C**
Praho, vem si mě, Praho, vem si mě,
G **Ami** **E**
čekám neklidně, až mě vyzveš k tanci!
F **C**
Neodolaj ti vždyť ani svatí,
G **Ami**
ani bohatí, ani otrhanci.

Jako pavouk zkušeně svoje síť přede,
dýchá rychle vzrušeně, kam mě asi vede?
Když ucítíš na těle dotyk téhle krásky,
už je pozdě na rozum a i na otázky.
Parky, domy, náměstí do tmy září jassem
a od nich i Vltava, zdá se, zažehla se.
Žár i hvězdy oslepil, vlil nám horko do žil,
každý záchvěv pocitů milionkrát zmnožil. (následuje refrén)

Občas brzy nad ránem se probouzí tísní,
slzy šedé jako kouř její líce třísní.
Maska věčné radosti se opodál válí,
když vzpomíná na časy, kdy tančila s králi.
Myslí i na amanty, co jí opustili.
Laská spící mladíky, kterým bere síly.
Od východu s novým dnem se myšlenka vkrádá,
už to znovu začíná, však už není mladá. (následuje refrén)

R: Praho, stojím tu, Praho, stojím tu,
oddán ve svitu poutačů a štítů,
nocí pohlazen, spoután provazem,
jenž sám spletl jsem z vášně své a mýtů.